

Capitolul 1

Cu fața scăldată de sudoare și lacrimi, bărbatul aleargă spre libertate, aleargă să-și salveze viața.

– Uite-l! Uite-l acolo!

Fostul sclav nu-și dă seama exact de unde se aude vocea. Din spatele lui? De la dreapta sau de la stânga? Din vârful vreuneia dintre casele dărăpănate aliniate de-a lungul mizerelor străzi pavate de aici?

În aerul de iulie, fierbinte și dens ca parafina lichidă, bărbatul sare peste un morman de balebă de cal. Măturătorii nu ajung pe aici, în această parte a orașului. Charles Singleton se oprește lângă un palet încărcat până sus cu butoaie, încercând să-și tragă sufletul.

Bubuitul unui pistol. Glonțul trece la mare distanță. Zgomotul agresiv al pistolului îl aruncă imediat înapoi în război: orele imposibile, nebune, în care a rezistat în tranșee îmbrăcat în uniformă albastră prăfuită, în spatele unei muschete grele, înfruntând bărbați în haine cenușii prăfuite, cu propriile arme ațintite spre el.

Acum aleargă mai repede. Bărbații trag din nou. Gloanțele trec din nou pe lângă el.

– Să-l oprească cineva! Cinci dolari de aur dacă-l prindeți!

Dar sunt puțini oameni pe stradă atât de devreme – majoritatea irlandezi care scormonesc prin gunoaie și muncitori care

mărșăluiesc spre serviciu, cu samare și cazmale pe umeri – și nu sunt deloc tentați să-l oprească pe negrul cu ochi întunecați și mușchi proeminenți, mânat de o hotărâre atât de înspăimântătoare. Cât despre recompensă, oferta a fost strigată de un polițist, ceea ce înseamnă că nici nu se pune problema de oferit vreun ban.

Ajuns la casele zugrăvite de pe Twenty-third Street, Charles cotește spre vest. Își pierde echilibrul pe pavajul lunecos și cade la pământ. Un polițist călare dă colțul și, ridicând bastonul, se aruncă asupra bărbatului căzut. Atunci...

„Și?” se întreabă fata.

„Și?”

Ce i s-a întâmplat?

Tânăra de șaisprezece ani, Geneva Settle, răsuci din nou butonul cititorului de microfișe, dar acesta nu mai avansă; ajunsese la ultimul cadru de pe rolă. Ridică dreptunghiul de metal ce conținea articolul principal din numărul din 23 iulie 1868 al *Coloreds' Weekly Illustrated*. Răsfoind printre celelalte cadre din cutia prăfuită, se gândi cu îngrijorare că restul paginilor din articol lipseau și nu va afla niciodată ce i se întâmplase strămoșului ei Charles Singleton. Descoperise că arhivele istorice în care era relatat trecutul negrilor erau adesea incomplete, dacă nu rătăcite pentru totdeauna.

Unde era restul poveștii?

Ah... Găsi în sfârșit rola de film, pe care o montă cu grijă în aparatul prăfuit și vechi, învărtind nerăbdătoare butonul pentru a găsi continuarea poveștii fugii lui Charles.

Imaginația bogată a Genevei – și anii petrecuți citind cu frencie cărți – o ajutaseră să înfrumusețeze descrierea seacă din revistă a urmăririi fostului sclav pe străzile fierbinți și mizerabile ale New Yorkului de secol nouăsprezece. Avea impresia că aproape trăia în acele timpuri, nu unde era cu adevărat în acel moment: cu aproape 140 de ani mai târziu, în biblioteca pustie

de la etajul cinci al Muzeului Culturii și Istoriei Afro-Americane de pe Fifty-fifth Street, din centrul Manhattanului.

Răsucind butonul, paginile se succedau pe ecranul cețos. Geneva găsi restul articolului, cu următorul titlu:

RUȘINE

POVESTEA FĂRĂDELEGII UNUI FOST SCLAV,
CHARLES SINGLETON, VETERAN AL RĂZBOIULUI
DINTRE STATE, TRĂDEAZĂ CAUZA POPORULUI
NOSTRU ÎNTR-UN INCIDENT CELEBRU

O imagine ce însoțea articolul îl prezenta pe Charles Singleton la douăzeci și opt de ani în uniformă sa din timpul Războiului Civil. Era înalt, avea mâini mari, iar uniformă strânsă pe piept și pe brațe îi reliefa mușchii puternici. Buzele groase, pomeții ridicați, capul rotund, pielea destul de închisă la culoare.

Fixând cu privirea chipul ce nu zâmbea, ochii calmi și pătrunzători, fata se gândi că exista o oarecare asemănare între ei – avea capul și chipul lui, rotunjimea trăsăturilor sale, nuanța bogată a pielii lui. Însă nici un strop din constituția unui Singleton. Geneva Settle era firavă ca un școlar, după cum le plăcea fetelor din cadrul Proiectului Delano să sublinieze.

Începu din nou să citească, dar un zgomot o întrerupse.

Un clic în încăpere. Yala unei uși? Apoi auzi zgomot de pași. Se întrerupseră. Un alt pas. În sfârșit tăcere. Se uită în spate, dar nu văzu pe nimeni.

Se cutremură involuntar, dar își spuse să nu se sperie. Era doar tensionată din cauza unor amintiri neplăcute: fetele din grupul Delano hăituind-o în curtea din spatele liceului Langston Hughes, și episodul în care Tonya Brown și trupa ei din căminul St. Nicholas o târăseră pe o alee și o bătuseră atât de

rău, încât își pierduse o măsea. Băieții te pipăiau, băieții își băteau joc de tine, băieții te insultau. Dar fetele erau cele care te făceau să sângerezi.

„Puneți-o la pământ, tăiați-o, tăiați-o pe curvă...”

Alți pași. O altă pauză.

Tăcere.

Atmosfera din acel loc nu era chiar atât de liniștitoare. Slab luminat, muced, tăcut. Și nu era nimeni altcineva aici, nu la opt și-un sfert într-o dimineață de marți. Muzeul nu era încă deschis – turiștii încă dormeau sau își luau micul dejun –, dar biblioteca se deschidea la opt. Geneva se afla deja acolo, așteptând, când fuseseră descuiate ușile, atât de nerăbdătoare fusese să citească articolul. Acum era așezată într-un separeu aflat la capătul unei vaste săli de expoziții, unde manechine fără chip purtau costume din secolul al nouăsprezecelea, iar pereții erau acoperiți în întregime cu picturi reprezentând bărbați cu pălării bizare, femei cu bonete și cai cu picioare strâmbe și subțiri.

Un alt pas. Apoi o altă pauză.

Ar fi trebuit oare să plece? Să stea cu dr. Barry, biblioteca-rul, până pleca individul ăsta dubios?

Și atunci celălalt vizitator răs.

Nu era un râs ciudat, ci unul amuzat.

Și spuse:

– Bine, am să te sun mai târziu.

Sunetul unui telefon mobil când se închide. *De asta* se tot oprise, asculta pur și simplu persoana de la celălalt capăt al firului.

„Ți-am spus să nu-ți faci griji, fată. Oamenii nu sunt periculoși când râd. Nu sunt periculoși când spun lucruri prietenoase la telefon. Pășise încet fiindcă așa fac oamenii când vorbesc – deși ce fel de vizitator nepoliticos ar fi dat telefon dintr-o bibliotecă?” Geneva se întoarse la ecranul cu microfișe, întrebându-se: „Oare reușești să scapi, Charles? Doamne, sper că da”.

Însă el s-a ridicat în picioare și, în loc să-și recunoască fărâdelegea, așa cum ar fi făcut un bărbat curajos, și-a continuat fuga lașă.

„Cam până aici ți-a fost cu descrierea obiectivă”, își spuse ea furioasă.

O vreme a reușit să le scape urmăritorilor săi. Dar salvarea a fost doar pe moment. Un neguțator negru aflat pe o verandă l-a văzut pe fostul sclav și l-a implorat să se oprească, în numele dreptății, spunându-i că auzise despre fărâdelegea domnului Singleton și reproșându-i că aruncase o pată pe obrazul tuturor oamenilor de culoare din întreaga țară. Cetățeanul, un anume Walker Loakes, a aruncat apoi cu o cărămidă după domnul Singleton, cu intenția de a-l doborî la pământ. Însă,

Charles se ferește de piatra cea grea și se întoarce spre bărbat strigând:

– Sunt nevinovat. Nu am făcut ceea ce spune poliția!

Imaginația Genevei preluase povestea și, inspirată de text, rescria istoria.

Dar Loakes ignoră protestele fostului sclav și aleargă în stradă, strigând poliției că fugarul se îndreaptă spre chei.

Cu inima sfâșiată, cu gândurile agățându-i-se de imaginea lui Violet și a fiului lor Joshua, fostul sclav își continuă fuga disperată spre libertate.

Alergând, alergând...

Din spate se aude galopul poliției călare. În față îi apar alți călăreți, conduși de un alt ofițer de poliție cu caschetă, agitând un pistol.

– Stai, oprește-te unde ești, Charles Singleton! Sunt căpitanul William Simms. Te caut de două zile neîncetat.

Fostul sclav se supune ordinului. Umerii largi i se apleacă în față, brațele puternice îi atârnă pe lângă corp, pieptul i se ridică

greoi în timp ce inspiră aerul umed și stătut de lângă râul Hudson. În apropiere se află biroul de remorcare, iar prin fața ochilor îi trec, în sus și-n jos pe râu, catargele a sute de vase, ațâțându-l cu promisiunea lor de libertate. Se sprijină, gâfâind, de firma masivă a companiei Swiftsure Express. Charles își fixează privirea pe ofițerul care se apropie, boc, boc, boc, bocănitul copitelor răsunând puternic pe pavaj.

– Charles Singleton, ești arestat pentru spargere. Ai să te predai sau o să te obligăm noi s-o faci. Oricum ar fi, vei sfârși în lanțuri. Alege prima opțiune și nu vei avea de suferit atât de mult. Alege-o pe cea de-a doua și vei sfârși într-o baltă de sânge. Alegerea îți aparține.

– Am fost acuzat de o faptă pe care n-am comis-o!

– Repet: predă-te sau mori. Acestea sunt singurele tale opțiuni.

– Nu, domnule. Mai am una, strigă Charles.

Își reia fuga – spre doc.

– Oprește-te sau tragem! strigă Simms.

Dar fostul sclav sare peste balustrada cheiului precum un cal peste o bară în plin avânt al unui atac. Pare să rămână suspendat în aer pentru o clipă, apoi se rostogolește nouă metri în apele nămolose ale râului Hudson, murmurând câteva cuvinte, poate o rugăciune adresată lui Isus, poate o declarație de dragoste pentru soția și copilul său, deși orice ar fi fost, urmăritorii săi nu l-au putut auzi.

La cincisprezece metri de cititorul de microfișe, Thompson Boyd, de patruzeci și unu de ani, se apropie de fată.

Își trase masca peste față, aranjă fanta pentru ochi și deschise cilindrul pistolului său pentru a se asigura că nu era blocat. Îl verificase mai devreme, dar, cu o astfel de sarcină, nu puteai fi niciodată prea sigur. Își puse pistolul în buzunar și scoase băta de lemn dintr-o tăietură în impermeabilul de culoare închisă.

Încă se afla între rafturile de cărți din sala de expoziție cu costume, care îl separau de mesele cu cititoare de microfișe. Își apăsă degetele acoperite de mănuși de latex peste ochii care îl usturasera foarte tare în această dimineață. Clipi de durere.

Privi din nou în jur, asigurându-se că încăperea era într-adevăr pustie.

Nu se afla nici un paznic aici, nici jos nu era vreunul. Nu existau camere de supraveghere sau fișe de înscriere. Totul era în regulă. Dar *existau* câteva probleme de logistică. Încăperea vastă era cufundată într-o tăcere de moarte, iar Thompson nu putea să ascundă apropierea de fată. Ea avea să-și dea seama că se mai afla cineva în încăpere și ar fi putut să devină tensionată și să intre în stare de alertă.

Așa că, după ce intrase în această aripă a bibliotecii și încuiase ușa în urma sa, răsese – un chicot. Thompson Boyd încetase să mai rădă în urmă cu ani buni. Dar era și un profesionist abil care înțelegea forța umorului – și cum să-l folosească în avantajul lui în domeniul său de activitate. Un chicot – adăugat unei amabilități de final de conversație – și sunetului făcut de închiderea unui telefon mobil aveau să o liniștească, se gândea el.

Planul părea să funcționeze. Aruncă rapid o privire lungului șir de rafturi și o văzu pe fată fixând cu privirea ecranul cititorului de microfișe. Măinile ei, pe lângă corp, se încălețau și se descalețau trădând nervozitatea provocată de ceea ce citea.

Thompson porni înainte.

Apoi se opri. Fata se ridică de la masă. Îi auzi scaunul alunecând pe linoleum. Mergea undeva. Pleca? Nu. Auzi sunetul țâșnitorii și o auzi bând apă. Apoi o auzi luând cărți de pe raft și așezându-le vraf pe masa pentru microfișe. O altă pauză, apoi se întoarse la raft, luând alte cărți. Bufnitura produsă când le așează pe masă. În sfârșit, auzi scârțâitul scaunului când ea se așează din nou. Apoi tăcere.

Thompson privi din nou. Era iarăși așezată, citind una dintre multe cărți îngrămadite în fața ei.

Ținând în mâna stângă punga în care se aflau prezervativele, briceagul și banda adezivă, iar în dreapta bâta de lemn, porni din nou spre ea.

Se apropia acum, șase metri, patru, ținându-și respirația.

Trei metri. Chiar dacă ea ar fi luat-o la fugă acum, ar fi putut să se repeadă după ea și să o ajungă – să-i rupă un genunchi sau s-o ametească printr-o lovitură la cap.

Doi metri, unu jumătate...

Se opri și așeză în tăcere pe un raft pachetul pentru viol. Prinse bâta cu ambele mâini. Se apropie, ridicând bastonul de stejar lăcuit.

Absorbită în continuare de lectură, ea citea cu sârg, neștiind că atacatorul ei se afla la doar un pas distanță în spatele ei. Thompson lăsă să cadă bâta cu toată forța spre vârful căciulii purtate de fată.

Trosc...

O vibrație dureroasă îi înțepă mâinile când bâta lovi capul fetei cu un pocnet sec.

Dar ceva nu era bine. Sunetul, senzația nu era ce trebuia. Ce se întâmpla?

Thompson Boyd sări înapoi când corpul căzu pe podea.

Și se desfăcu în bucăți.

Trunchiul manechinului căzu într-o parte. Capul în alta. Thompson se holbă o clipă. Aruncă o privire în lateral și văzu o rochie de bal înfășurată în jurul părții de jos a aceluiași manechin – parte a expoziției ce prezenta vestimentația femeilor în America din perioada Reconstrucției.

Nu...

Cumva, fata își dăduse seama că el reprezenta o amenințare. Adunase apoi câteva cărți de pe rafturi pentru a se ascunde cât se ridicase și desfăcuse un manechin. Îmbrăcase partea de

sus a manechinului în propriul pulover și îi potrivise căciula ei, apoi îl așezase în scaun.

Dar ea unde era?

Lipăitul unor pași în alergare îi răspunse la întrebare. Thompson Boyd o auzi fugind spre ușa de incendiu. Bărbatul își strecură bastonul sub haină, scoase pistolul și porni după ea.

Capitolul 2

Geneva Settle alerga.

Alerga să se salveze. Precum străbunul ei Charles Singleton. Gâfâind. Precum Charles.

Dar era sigură că ea nu avea nimic din demnitatea manifestată de strămoșul ei atunci când fugise din fața poliției, în urmă cu 140 de ani. Geneva plângea și striga după ajutor și se lovi puternic de un zid într-un atac de panică, zgâriindu-și dosul palmei.

„Uite-o acolo, uite-o acolo, slăbănoaga băiețoaică... Prindeți-o!“

Gândul la lift o înspăimânta, căci s-ar fi simțit prinsă în capcană. Așa că alese ieșirea de incendiu. Lovindu-se de ușă cu tot avântul se alese cu o amețală zdravănă, o lumină galbenă explodându-i în fața ochilor, dar fata continua să alerge. Sări de pe palier până la etajul patru, trăgând de clanță. Dar acestea erau uși de siguranță și nu se deschideau de pe casa scării. Trebuia să ajungă la ușa de la parter.

Continua să coboare scările, gâfâind. „De ce? Ce anume urmărea?“ se întrebă.

„Curva neagră mică și slăbănoagă n-are timp pentru fete ca noi...“

Pistolul.. el îi trezise bănuielele. Geneva Settle nu era genul care să facă parte dintr-o bandă, dar nu puteai fi elev la liceul

Langston Hughes, în inima cartierului Harlem, fără să fi văzut măcar câteva pistoale în viață. Când auzise un clic distinctiv – foarte diferit de cel făcut de închiderea unui telefon mobil – se întrebasese dacă omul care râdea nu se prefăcuse doar și avea de fapt gânduri necurate. Așa că se ridicase firesc, băuse niște apă, gata să o ia la fugă. Dar aruncase o privire furișă printre rafturile de cărți și observase masca de schi. Înțelesese că nu putea trece de el ca să ajungă la ușă fără să îi abată atenția asupra mesei cu microfișe. Clădise zgomotos un vraf de câteva cărți, apoi dezbrăcase un manechin din apropiere, îl îmbrăcase cu puloverul și șapca ei și îl așezase pe scaun în fața cititorului de microfișe. Apoi așteptase ca el să se apropie și, când o făcuse, ea se strecurase prin spatelui lui.

„Faceți-o praf pe curvă, faceți-o praf...“

Geneva coborî în fugă încă un etaj.

Sunset de pași deasupra ei. Doamne, Dumnezeu, *chiar* o urmărea! Se strecurase pe casa scării după ea, iar acum îi despărțea doar un palier. Pe jumătate alergând, pe jumătate împiedicându-se, ferindu-și mâna julită, ea coborî în goană scările în vreme ce pașii lui se auzeau tot mai aproape.

Înainte de a ajunge la parter, sări peste ultimele patru trepte pe beton. Picioarul îi alunecă în cădere și ea se lovi de zidul de piatră. Schimonosindu-se de durere, adolescenta se ridică în picioare, auzind pașii în urma ei, văzându-i umbra pe pereți.

Geneva privi spre ieșirea de incendiu. I se tăie respirația când văzu lanțul înfășurat în jurul stâlpului de pe ușă.

Nu, nu, nu... Lanțul acela era evident un abuz. Dar asta nu însemna că administratorii muzeului nu ar fi folosit așa ceva pentru a ține la distanță hoții. Sau poate că tocmai bărbatul acesta înfășurase lanțul în jurul stâlpului, gândindu-se că ea ar fi putut fugi pe aici. Iat-o deci prinsă în capcană, într-o fundătură întunecoasă de beton. Dar oare chiar era blocată ușa?